

Măreția unui împărat și proorocii Domnului

18 mai 2004

Gili Cârstea

Dumnezeu nu a dorit ca poporul ales, în pribegia lui spre împărăție, să fie ca toate celelalte neamuri, slujind lemnului și pietrei. El a ridicat un popor care să ducă vestea bună despre slava Creatorului până la marginile pământului. Urmău să fie ambasadorii lui Hristos, cu acreditare divină pe lângă curțile regale ale neamurilor, astfel ca vindecarea de sub aripile neprihănirii să poată umbri omenirea.

Dar ei nu au dorit să fie străini și călători. Au cerut un împărat, au cerut o țară și un statut pământesc. L-au avut... spre nenorocirea lor. Dar Dumnezeu nu i-a părăsit pe acest drum teribil. I-a însoțit și binecuvântat în măsura în care au reușit să înțeleagă și să aprecieze principiile neprihănirii.

În istoria lor vedem cel mai bine cum neprihănirea înalță o națiune, iar nelegiuirea este o urâciune și pentru popor, și pentru împărat. Un mare număr dintre împărații lui Israel au ales fărădelegea în locul neprihănirii. De ce oare? Nu aveau toți în chivot principiile neprihănirii, vasul cu mană și toiagul înflorit? De ce Ahab a ales drumul emancipării culturale, târând pe Israel într-o idolatrie ameteitoare, iar David a făcut o națiune măreață și binecuvântată?

Amândoi erau oameni păcătoși. Au ales amândoi să abuzeze de poziția lor, coborând cât se poate de adânc în groapa nelegiurii. De ce Ahab a trăit și a murit ca un turbat, iar David a ajuns să scrie psalmii, o profundă revelație despre viața, suferințele și moartea lui Mesia?

Probabil că diferența majoră a făcut-o profetul pe care împăratul îl ținea aproape de inima lui. Salvarea lui David a fost Natan, un profet mai demodat, este adevărat, dar un profet al Domnului. Nenorocirea lui Ahab au fost sutele de profeți prin care el întreba pe Domnul, și care l-au dus pe cărările nebănuite ale educației înalte din Sidon exact în brațele lui Baal. Ahab nu dorea la curte un profet ca Mica, negativist, inflexibil, demodat și neșcolit. El s-a înconjurat de teologi moderni, luminați și dispuși să experimenteze noi căi spre o spiritualitate înaltă.

Același lucru rușinos l-a pățit și Ioram. Deși Elisei era la un pas, gata să ofere călăuzire și lumină din partea unui Dumnezeu blând și iubitor, el a preferat să se sprijine pe brațul

unui consilier necredincios, care nu reușea să privească dincolo de mărmașă ce desparte lumile. Un consilier regal cât se poate de laodicean, am putea spune noi. El se pricepea bine la treburile împărătești, dar nu avea nici o idee despre neprihănirea lui Hristos.

Tot la fel se întâmplă și cu împăratul nostru, oriunde s-ar afla el în vasta împărăție internațională a poporului nostru. Acolo unde, în locul profetului lui Dumnezeu, apar noii prooroci moderniști și glorioasele lor phd-uri, împăratul nostru nu va reuși să vadă calea consacrată către desăvârșirea creștină. Iar poporul acesta nu va reuși să depună mărturie despre caracterul glorios al Tatălui ceresc în ultima bătălie din jurul legii.

Cine va ajuta pe împăratul nostru să cheme din exil pe Natan, pe Mica sau pe Elisei, ca Domnul să poată turna peste poporul Său un duh de îndurare și de rugăciune?